

tragtede dem som en stor Krænkelser af de Medlemmer, der ikke kom med til disse Forhandlinger. Jeg tror, med stor Uret, thi det var i Virkeligheden ikke andet, end hvad der finder Sted i begge Partier her i Danmark og finder Sted, tror jeg, i alle Partier i Verden, og det var heller ikke noget Brud paa nogens Ret; thi det følger af sig selv, at de Forhandlinger, som Partimedlemmer i Partimøderne føre med hinanden indbyrdes, kunne kun være foreløbige Forhandlinger, ikke Forhandlinger, hvorved de afskære sig fra at modtage Indvendinger eller Ændringer eller fra at lade sig paavirke af Fakta, Argumenter og Grunde, som senere komme frem under Sagens Behandling. Men noget deraf helt forskelligt er jo det, der foreligger her. Jeg kan ikke nægte, at det forbyrder mig i allerhøjeste Grad at se de ærede Medlemmer fra højre Side, Modstanderne af Udentingsbeslutningerne, være med til en Forhandlingsmaade som den, der her bydes os Resultatet af, thi det er i Virkeligheden saa, at selv om disse ærede Medlemmer paa Grund af Forhandlingerne her i Salen søgte sig nok saa overbeviste om, at dette Forslag paa et eller andet Punkt kunde ændres eller forbedres, vilde de ikke kunne modtage disse Forbedringer, før de havde faaet Lov til det fra dem, med hvem de havde sluttet Kontrakt. Jeg siger, at dette er en Forhandlingsmaade, som stiller dem, der staa udenfor disse Machinationer, paa en helt ejendommeligt Maade, og som naturlig maatte gøre, at vi, for vort Bedkommende, maatte overveje, om der var nogen Grund for os til at deltage i en Forhandling af den Art, man her byder os, eller om ikke det naturligste Svar vilde være, at vi lode de ærede Medlemmer være ene, som have været ene i Forvejen, om at afgøre denne Sag. Det er derfor, naar jeg tager Ordet, ikke med nogen som helst Forventning om, at mine Udtalelser skulle saa nogen som helst Betydning. Det veed jeg i Forvejen, de ikke kunne saa. Derjom vi forhandlede alene for disse Bægge eller denne Sal, vilde der ikke være nogen som helst Anledning for os til at deltage i denne Forhandling. Vi forhandle jo imidlertid ikke for dette Øjeblik alene og heller ikke for disse ærede Medlemmer alene, og som Folkerepræsentanter antager jeg, at vi opfaatte vor Stilling bedst, naar vi allerede paa dette Punkt følge denne Sag med den Kritik, som den fra vor Side giver Anledning til. Jeg har villet begynde med at nedlægge Indsigelse mod den Fremgangsmaade, der her bruges. Det er at stille fuldstændig alle

parlamentariske Regler paa Hovedet, idet de gøre den parlamentariske Komædie til en ganske ejendommelig Art af Komædie. De spille Æt først og udenfor Salen, og saa komme de her og haspe de 4 første Akter af bagefter. At der skulde kunne knyttes nogen Art Illusion til den Art Forestilling, tror jeg ikke, de ærede Medlemmer kunne forlange.

Naar jeg dog nu skal knytte nogle Bemærkninger til Forslaget, som det her foreligger, er min Hovedindvending, min almindelige Indvending derimod, den, at dette Forslag er fuldstændig uiffert paa alle Punkter. Det er den første Fordring, der kan stilles til Lovgivningen, at Loven giver en sikker og fast Regel, at den giver Svar paa de Spørgsmaal, som efter Lovens Opgave og Indhold maa stilles til den, at den givet klar og tydelig Besked om de Rettigheder, man vil tildele sine Medborgere, og de Pligter, man vil paalægge dem; at vi saa en Afgørelse af, hvilket Forslagets Omraade er, baade med Hensyn til det finansielle og det personlige. Men dette Forslag her er lige Modætningen til, hvad en god Lov bør være, fordi dette Forslag ikke giver noget bestemt Svar paa et eneste Spørgsmaal. — Naar man først tager Lovens finansielle Grundlag, er Spørgsmaalet om de Forpligtelser, der derved paalægges. Det er jo dels Krav til Statskassen og dels Krav til Kommunerne. For Statskassens Bedkommende er der en Maksimumsgrænse. Det er givet, at Statskassens Bidrag ikke kan blive udover henholdsvis 1 Million og om 4 Aar 2 Millioner Kr. Men dermed er ogsaa det hele forbi. Spørger man, hvor lidt det kan blive, kan ingen give Svar derpaa; ingen kan sige, om det i Virkeligheden vil blive 1 Million, $\frac{1}{2}$ Million eller 100,000 Kr. Ingen kan i dette Øjeblik sige noget derom; thi i Lovforslaget er ikke noget som helst Holdpunkt derfor. Det kan ikke siges, og det beror ikke en Gang paa, i hvilken Grad dette Forslag bliver benyttet af Kommunerne. Ikke en Gang det kan man henvise til, idet man siger: Hvis Kommunerne benytte Loven i det og det Omfang, skal Staten yde Bidrag i Forhold dertil, i Folge § 9, thi det fremgaar ikke af § 9. Der staaar kun det, at Statskassens Bidrag ikke kan blive over 1 Million og ikke blive over Halvdelen af, hvad Kommunerne yde; men hvad Statskassens Bidrag ellers kan blive, er det ingen, der veed. Det maa den ærede Indenrigsminister hvert Aar tage Bestemmelse om. Han maa, naar han nu faar alle disse Indberetninger om, hvad Kommunerne